

הילד והאיכר שאינם פוחדים מפני פנישה. "מה יש לנו להפסיד?"

הצבא שיצטרך להגן. הנשק וכובעי הפלדה — גרמניים. הפרטים מצטיינים כלוחמים.

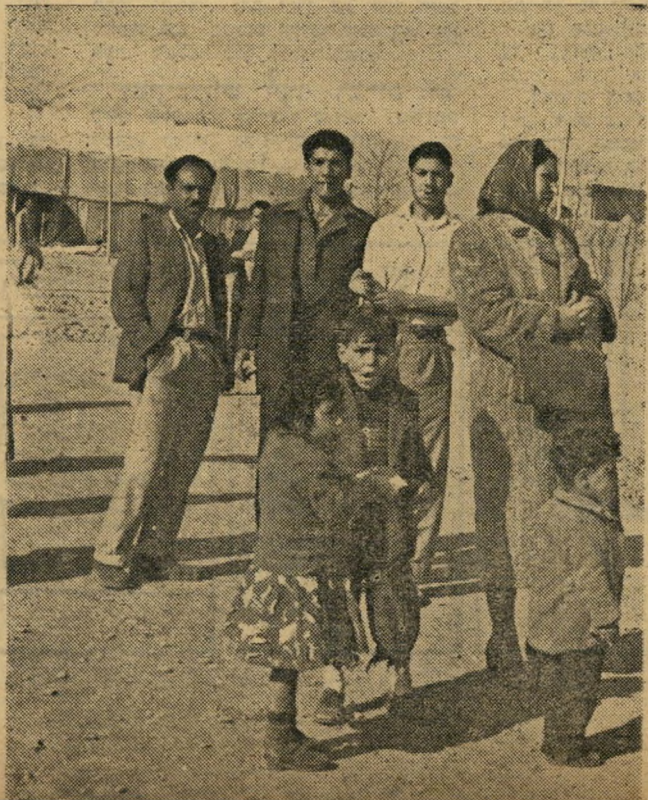

צעות והמזרח התיכון

הנוף המרהיב העלול להיות לשדה קרב. שטח איראן גדול פי 40 משטח ישראל.

היהודים המחכים ל"עזי כבה" בעיני היהודים שנמלטו מעיראק היתה איראן לגן-עדן קטן — תחנה נוחה בדרך המובילה ללוד.

פרודותיהם ופניהם, בשעה שאב על בן ניו הקטנים שוברים את צמאונם באי מתהמים.

לא רחוק מרחוב לאזאר נמצאת פ"ס העתיקה על אורח חייה המזרחי השוקט על שמריו.

בסמטאות צרות כורעים חמורים כי לים מזוקן תחת מטעני-מלונים. הנר יות קטנות ורעועות מלאות אגוזים וזרעונים. אין חנוני רגיל אחד בכל העיר, ושומה על אדם לכתחל את רגליו ברחובות האפלים, להתעכב בת-ריסר מקומות שונים כדי להשיג כמות מצרכים הדרושה לארוחה אחת.

ישנן חנויות שתראה בהן אוכפים מקומיים בצבעים עליונים והנויות שבהן נערמות פירמידות של פירות. בכל מקום שיש בו צבעים, הרי אלה צבעים חיים הבאים כאילו להכחיש את הדלות שמביב.

"אני שומע את כספך." הרי חובות מלאים קבצנים, יושבים נשענים לקירות, נכונים למשוך בדש בגידו של כל אירופי העובר לידם.

"אני שומע את כספך מצלצל, בן-דאי כבד הוא", צועק נער צעיר לבוש סחבות. ואו הוא קופץ הצידה מפני "דרוסקו". "בן הכלב, בן האב השרוף, סור מהדרך!" מקלל הנהג כשהוא מר נק קדימה.

לקבצנים אלה כוח סבל מפליא ויכולים הם להתקיים באדישות ממיים וקליפות מלפפונים. מעולם לא היה להם יותר מזה, הם קיבלו בירושה ערו לם של עניות מנוולת ואפלת כוכים מתחת האדמה, פסלת מזונות ומחלות, והם יעבירו ירושה זו לילדיהם בהירי העין, אשר מעלתם הגדולה היא הכי שרון ללמוד את כל שיטות קיבוץ גרבות.

רוח מת זקן בצורת בן אדם מספר כיצד הגן כל הדרך מאחד ממחוזות הספר. "לא היתה עבודה בשדות ולא קיום בעיר, ומה יכולנו לעשות", אר מר הוא, כשהוא יורק ורעוני המניות בעיגול מסיביו. "שנים חיינו על בלר טי אלון ודם מבית המטבחיים, ואו יצאו חמישה למסע של מאתיים מיר לים אל הבירה... אין כאן עבודה, אך יותר קל כאן לקבץ נדבות".

לא רק קבצנים יושבים ברחובות. סוחרים רכובים על כסאות גבוהים, מעשנים נרגילה או שותים את מנת הצהרים של חלב המוק. ובכל הזמן שר קק לו המסחר.

חלפן ששפמו וצפרניו צבועים בכור פר מוכן להחליף כל מטבע אם יהיה הדבר לטובתו. סרסורים וטכני הת ערביות תרים אחרי לקוחות וכותב מכתבים מקצועי עסוק בהעלאת סלסולי לים על גבי נייר לבן. כותב הוא כי אחד אמנן ואמנן בן הוא לאומה של אמנים. המשרד העלוב ביותר נושא שלט מסולסל מעל הדלת ואפילו תחנות בנוין מקושטות ברעפים עם פריחים.

כותב המכתבים הוא אחד מבעלי ה"זכויות" 75% מהאוכלוסיה אינם יודעים קרוא וכתוב. בקש את הספר, נהג ה"טקסי או המלצר לקרוא למענך כתיבת, ואיש מהם לא יוכל, ובכל זאת יכול כל איש פשוט ברחוב לדקלם שירים של סעדי וחאפיו שנכתבו לפי ני שבע מאות שנה על יופי, ידיות וחופש.

מה יש להפסיד? שאלתי את כותב המכתבים מה דעתו על הממשלה החדשה. הוא נד בראשו מהורהר וה"שיב: "היו לנו תשע ממשלות בתשע שנות שלטונו של השאה. לכולן היו תכניות מרעישות אך מה קרה לכל התכניות הללו? תוצאה אחת ישנה כל הזמן: העשירים מתעשרים והעניים מתלדלים".

ומה חושב הוא על רוסיה? בגנבה מוציא הוא את העתון הקומוניסטי "מארדום". "הם מציעים לנו בתי ספר ובתי חולים, ומה שאני אומר הוא זה", הוא תוחב את העתון שוב מתחת ל"כר, "אם יבואו הרוסים יש לנו הרבה מה להרוויח, אך אין לנו מה להפסיד..."

לפתע עובר קצין פרסי על סוס לבן והזקן שוכח את כל רטינותיו. כמו כל האיראנים מצטיין הוא בגאווה לארמית חוקה.

תצלומים: ת. לורטה, ספה: דום.